

rasofessed ollid hommiko korjatud ja ärra sõdud, louneks polnud kedagi teada. Wiimaks näggi naese tulleswad, agga furwema nâoga, kui minnes olli olnud; wiimne lotus olli lõpnud. Mardi meel jäi weel halledamaks, südda lüks nõdraks, tousis üles, lüks, wõttis laudelt wanna piibli ramato, mis issa-issast jänud, ja mis ta ainus warra, ja tahtis seält omma nartsind hingele kinnitust wõtta.

Kui ta monned read Matteusse ramato Gdamat peatükki olli luggenud, astus ta wanna naene tuppa, tahtis kül omma murrenäggo lahkeks ja rõõmsaks tehha, ja monne sanna kõnnelda, agga ei suutnud: silma wessi ja tühjad kâed pannid kele kinni. Wanna-issake mõistis kül ärra, et küllast rikka mehhe kâest ühtige polnud sanud, sirutas temmale wärrisewa kâe, pigistas ta kât, nago olleks tahtnud tedda sega kinnitada, sanna ei ta sanud suust. Siis ta lugges piiblist waljo healega Issanda Jesusse sannad: „Ärge murretsege omma

ello eest, mis teie peate söma, ja mis teie peate joma, egga omma ihho eest, mis teie peate selga panema. Eks ello ennam olle, kui toidus, ja ihho ennam kui riided? Pange tähhele linnud taewa al: nemmad ei külwa egga leiha, egga panne kokko aitade sisse, ja teie taewane Issa toidab neid. Eks teie olle palju üllemat kui need? — Ja mis murretsete teie riette pärast? Pange tähhele lillekessed wälja peäl, kuidanemmad kasvawad! nemmad ei te tööd egga fehra. Agga minna ütlen teile (ütleb Jesus), et Salomonki keige omma au sees ep olle mitte nenda olnud ehhitud, kui üks neistsinnatsist. Kui nüüd Jummal rohto wälja peäl, mis tanna on, ja home ahjo wissatakse, nenda ehhitab, eks siis palju ennam teid, teie nõdrausklitkud?”